

“Ye Are My Friends”

By Elder David L. Buckner
Of the Seventy

“Kamo ang Akong mga Higala”

Ni Elder David L. Buckner
Sa Seventy

October 2024 general conference

The Savior’s declaration “ye are my friends” is a clarion call to build higher and holier relationships among all of God’s children.

In a world filled with contention and division, where civil discourse has been replaced with judgment and scorn, and friendships are defined by -isms and -ites, I have come to know that there is a clear, simple, and divine example we can look to for unity, love, and belonging. That example is Jesus Christ. I testify that He is the great unifier.

We Are His Friends

In December of 1832, as “appearances of troubles among the nations” were becoming “more visible” than at any time since the organization of the Church, Latter-day Saint leaders in Kirtland, Ohio, gathered for a conference. They prayed “separately and vocally to the Lord to reveal his will unto [them].” In acknowledgement of the prayers of these faithful members during times of intense trouble, the Lord comforted them, addressing the Saints three times with two powerful words: “my friends.”

Jesus Christ has long called His faithful followers His friends. Fourteen times in the Doctrine and Covenants, the Savior uses the

Ang deklarasyon sa Manluluwas “kamo ang akong mga higala” usa ka klaro nga mensahe sa pag-palambo og mas halangdon ug mas balaan nga mga relasyon taliwala sa tanang anak sa Dios.

Sa kalibotan nga puno sa panagbingkil ug panagbahin, diin ang matinahoron nga panagsultihanay gipulihan sa paghukom ug pagyubit, ug ang mga panaghigalaay nagpakita nga ang mga tawo makighigala niadtong adunay susama og panglantaw, nahibaloan nako nga adunay klaro, yano, ug balaan nga ehemplo nga atong matan-aw alang sa panaghiusa, gugma, ug pagkahisakop. Kana nga ehemplo mao si Jesukristo. Mopamatuod ko nga Siya mao ang bantogang tighiusa.

Kita Iyang mga Higala

Niadtong Disyembre 1832, sa dihang ang “mga timailhan sa mga kasamok tali sa mga nasod” nahimong “mas dayag” kaysa bisan unsa nga panahon sukad sa organisasyon sa Simbahan, ang mga lider nga Santos sa Ulahing mga Adlaw sa Kirtland, Ohio, nagpundok alang sa usa ka komperensiya. Nag-ampo sila “sa tinagsa ug isip usa ka pundok ngadto sa Ginoo aron ipadayag ang iyang kabubut-on ngadto [kanila].” Agi og pagdungog sa mga pag-ampo niining matinud-anong mga miyembro atol sa mga panahon sa grabeng kasamok, ang Ginoo mihupay kanila, mitawag sa mga Santos makatulo ka higayon niining tulo ka gamhanang pulong—“akong mga higala.”

Si Jesukristo dugay nang mitawag sa Iyang matinud-anong mga sumusunod nga Iyang mga higala. Katorse ka higayon sa Doktrina ug

term friend to define a sacred and cherished relationship. I am not talking about the word friend as the world defines it—subject to social media followers or “likes.” It cannot be captured in a hashtag or a number on Instagram or X.

Admittedly, as a teenager, I remember dreaded conversations when I heard those painful words “Hey, can we just be friends?” or “Let’s just stay in the friend zone.” Nowhere in holy writ do we hear Him say, “Ye are just my friends.” Rather, He taught that “greater love hath no man than this, that a man lay down his life for his friends.” And “ye are they whom my Father hath given me; ye are my friends.”

The sentiment is clear: the Savior numbers each of us and watches over us. This watchcare is not trivial or insignificant. Rather, it is exalting, elevating, and eternal. I see the Savior’s declaration “ye are my friends” as a clarion call to build higher and holier relationships among all of God’s children “that we may be one.” We do this as we come together seeking both opportunities to unite and a sense of belonging for all.

We Are One in Him

The Savior beautifully demonstrated this in His call to “come, follow me.” He drew upon the gifts and individual attributes of a diverse group of followers to call His Apostles. He called fishermen, zealots, brothers known for their thunderous personalities, and even a tax collector. Their belief in the Savior and desire to draw unto Him united them. They looked to Him, saw God through Him, and “straightway left their nets, and followed Him.”

I too have seen how building higher and

mga Pakigsaad, ang Manluluwas migamit sa pulong higa-lasa paghulagway sa usa ka sagrado ug bililhon nga relasyon. Wala ko maghisgot bahin sa pulong nga higa-lasama sa pahulagway sa kalibotan niini—nga nagdepende sa mga sumusunod sa social media o “mga like.” Dili kini ma-representahan sa usa ka hashtag o sa gidaghanon sa Instagram o X.

Gidawat nako nga, isip usa ka tin-edyer, nakahinumdom ko og makahadlok nga panagsultihanay sa dihang nakadungog ko niadtong masakit nga mga pulong “Mahimo bang managhigala lang kita?” o “Magpabiling higala kaysa adunay relasyon.” Wala bisan asa sa balaan nga kasulatan nga makadungog kita Kaniya nga moingon, “Kamo mga higala ra nako.” Hinuon, Siya mitudlo nga “ang labing dakong gugma nga ikahatag sa usa ka tawo ngadto sa iyang mga higala mao ang paghatag sa kaugalingon niyang kinabuhi alang kanila.” Ug “kamo mao sila kinsa ang akong Amahan mihatag ngari kanako; kamo ang akong mga higala.”

Ang sentimento klaro: ang Manluluwas nakahibalo tagsatagsa nato ug nagbantay nato. Kining mahalaron nga pag-atiman dili gamay o dili importante. Hinuon, kini makapahimaya, makabayaw, ug mahangtoron. Nakasabot ko sa deklarasyon sa Manluluwas “kamo ang akong mga higala” usa ka klaro nga mensahe sa pag-palambo og mas halangdon ug mas balaan nga mga relasyon taliwala sa tanang anak sa Dios “nga kita magkahiusa.” Mabuhat nato kini kon kita magtambayayong nga magtinguha og mga oportunidad sa paghiusa ug usa ka pagbati nga nahisakop alang sa tanan.

Kita Nagkahiusa pinaagi Kaniya

Nindot kining gipakita sa Manluluwas sa Iyang pagtawag nga “dali, sunod kanako.” Gigamit Niya ang mga gasa ug indibidwal nga mga hiyas sa nagkalainlain nga grupo sa mga sumusunod sa pagtawag sa Iyang Apostoles. Mitawag Siya og mga mananagat, mga patriyota, mga igsoong lalaki nga nailhan sa ilang pagkaanak sa dalugdog nga mga kinaiya, ug bisan ang usa ka kobrador sa buhis. Ang ilang pagtuo sa Manluluwas ug tinguha nga mahiduol ngadto Kaniya nakapahiusa nila. Nagtinguha sila og balaanon nga giya Kaniya, nakakita sa Dios pinaagi Kaniya, ug “dihadiha gibiyaan nila ang ilang mga pukot ug mikuyog kaniya.”

Ako usab nakakita kon sa unsa nga paagi nga

holier relationships brings us together as one. My wife, Jennifer, and I were blessed to raise our five children in New York City. There in that busy metropolis, we formed precious and sacred relationships with neighbors, school friends, business associates, faith leaders, and fellow Saints.

In May of 2020, just as the world was grappling with the spread of a global pandemic, members of the New York City Commission of Religious Leaders met virtually in an abruptly called meeting. There was no agenda. No special guests. Just a request to come together and discuss the challenges we were all facing as faith leaders. The Centers for Disease Control had just reported that our city was the epicenter of the COVID-19 pandemic in the United States. This meant no more gathering. No more coming together.

For these religious leaders, removing the personal ministry, the congregational gathering, and the weekly worship was a devastating blow. Our small group—which included a cardinal, reverend, rabbi, imam, pastor, monsignor, and an elder—listened to, consoled, and supported one another. Instead of focusing on our differences, we saw what we had in common. We spoke of possibilities and then probabilities. We rallied and responded to questions about faith and the future. And then we prayed. Oh, how we prayed.

In a richly diverse city filled with complexity and colliding cultures, we saw our differences dissipate as we came together as friends with one voice, one purpose, and one prayer.

No longer were we looking across the table at each other but heavenward with each other. We left each subsequent meeting more united and ready to pick up our “shovels” and go to work. The collaboration that resulted and the service rendered to thousands of New Yorkers taught me that in a world calling for division, distance, and disengagement, there is always much more that unites us than divides us. The Savior pled, “Be one; and if ye are not one ye are not mine.”

ang pagtukod og mas halangdon ug mas balaan nga mga relasyon makapahiusa nato. Ang akong asawa, si Jennifer, ug ako gipanalanginan sa pagpadako sa among lima ka anak didto sa Siyudad sa New York. Didto niadtong nagkapuliki nga siyudad, nakaugmad kami og bililhon ug sagrado nga mga relasyon sa among mga silingan, mga higala sa eskwelahan, mga kasosyo sa negosyo, mga lider sa tinuohan, ug sa isigka mga Santos.

Niadtong Mayo sa 2020, sa dihang nakigbisog ang kalibotan sa pagkatap sa pandemya, ang mga miyembro sa New York City Commission of Religious Leaders virtual nga nagkita sa dinalian nga gitawag nga miting. Walay agenda. Walay espesyal nga mga bisita. Usa lang ka hangyo nga magpundok ug maghisgot sa mga hagit nga atong giatubang isip mga lider sa tinuohan. Ang Center for Disease Control bag-o lang mireport nga ang among siyudad mao ang sentro sa COVID-19 nga pandemya sa Estados Unidos. Nagpasabot kini nga wala nay panagpundok. Walay nay panagtigom.

Alang niining mga lider sa relihiyon, ang pagtangtang sa personal nga pangalagad, sa panagpundok sa kongregasyon, ug sa sinemana nga pagsimba usa ka dakong kapildihan. Ang among gamay nga grupo—nga naglakip sa kardinal, mga reberendo, mga rabbi, mga imam, mga pastor, mga ministro, ug elder—naminaw, mihupay, ug misuporta sa usag usa. Imbes nga motutok sa among mga kalainan, nakita namo unsay komon namo. Naghisgot kami og mga posibilidad ug dayon mga kalagmitan. Nagkahiusa kami ug mitubag sa mga pangutana bahin sa hugot nga pagtuo ug sa umaabot. Ug dayon nag-ampo kami. Oh, mainiton kaming nag-ampo.

Sa usa ka siyudad nga daghang nagkadaiya nga puno sa kakomplikado ug mga kultura nga lahi kaayo sa usag usa, nakita namo ang among mga kalainan nga nawala samtang nagpundok kami isip mga higala nga adunay usa ka tingog, usa ka katuyoan, ug usa ka pag-ampo.

Ang mga lider sa miting nagkahiusa sa pagpangayo og tabang gikan sa langit, kaysa motutok sa mga kalainan. Mibiya kami sa matag misunod nga miting nga mas nagkahiusa ug andam nga mopunit sa among “mga pala” ug motrabaho. Ang panagduyog nga miresulta ug ang pagserbisyo nga gibuhad ngadto sa liboan nga taga-New York mitudlo nako nga sa kalibotan nga daghang tawo nagtutok sa mga kalainan sa mga tawo, sa pagdistansya, ug sa dili pagpanginlabot, sa

Brothers and sisters, we must stop looking for reasons to divide and instead seek opportunities to “be one.” He has blessed us with unique gifts and attributes that invite learning from one another and personal growth. I often told my university students that if I do what you do and you do what I do, we don’t need each other. But because you don’t do what I do and I don’t do what you do, we do need each other. And that need brings us together. To divide and conquer is the adversary’s plan to destroy friendships, families, and faith. It is the Savior who unites.

We Belong to Him

One of the promised blessings of “becoming one” is a powerful sense of belonging. Elder Quentin L. Cook taught that “the essence of truly belonging is to be one with Christ.”

On a recent visit with my family to the West African country of Ghana, I was enamored with a local custom. Upon arriving at a church or home, we were greeted with the words “you are welcome.” When food was served, our host would announce, “You are invited.” These simple greetings were extended with purpose and intentionality. You are welcome. You are invited.

We place similar sacred declarations on our meetinghouse doors. But the sign Visitors Welcome is not enough. Do we warmly welcome all who come through the doors? Brothers and sisters, it is not enough to just sit in the pews. We must heed the Savior’s call to build higher and holier relationships with all of God’s children. We must live our faith! My father often reminded me that simply sitting in a pew on Sunday doesn’t make you a good Christian any more than sleeping in a garage makes you a car.

kanunay adunay mas daghan pa nga makapahiusa nato kaysa makapabahin nato. Nanghangyo ang Manluluwas, “Paghiusa; ug kon kamo dili magkahiusa kamo dili akò”

Kaigsoonan, kinahanglang mohunong kita sa pagpangita og mga rason sa panagbahin ug sa pagpangita og mga oportunidad nga “magkahiusa.” Gipanalanginan kita Niya og talagsaong mga gasa ug mga hiyas nga nagdapit sa pagkat-on sa usag usa ug personal nga kalamboan. Kanunay nakong gisultihan ang akong mga estudyante sa unibersidad nga kon ako mohimo unsay inyong gihimo ug kamo mohimo unsay akong gihimo, wala kita magkinahanglan sa usag usa. Apan tungod kay kamo wala mohimo unsay akong gihimo ug ako wala mohimo unsay inyong gihimo, kita nagkinahanglan sa usag usa. Ug kana nga panginahanglan makapahiusa nato. Ang pagbahin ug pagbuntog mao ang plano sa kaaway sa pagguba sa mga panaghigalaay, mga pamilya, ug hugot nga pagtuo. Ang Manluluwas mao ang naghiusa.

Kita Nahisakop ngadto Kaniya

Usa sa gisaad nga mga panalangin nga “mahimong usa” mao ang gamhanan nga pagbati nga nahisakop. Si Elder Quentin L. Cook mitudlo nga “ang sukaranang kinaiya sa tinuod nga pagkasakop mao ang pagkausa ngadto ni Kristo.”

Sa usa ka bag-ong pagbisita kauban sa akong pamilya ngadto sa Kasadpang Africa sa nasod sa Ghana, ako nadani sa lokal nga kustombre. Sa pag-abot sa usa ka simbahan o panimalay, gitimbaya kami sa mga pulong “welcome kamo.” Kon idalit ang pagkaon, ang tagbalay mopahibalo, “Gidapit kamo.” Kining yanong mga pagtimbaya gipadangat uban sa katuyoan ug mga intensyon. Welcome kamo. Gidapit kamo.

Gihatagan nato og susamang sagrado nga mga deklarasyon sa mga pultahan sa atong mga meetinghouse. Apan ang timaan nga Welcome ang mga Bisita dili igo. Mainiton ba natong gi-welcome ang tanan nga mosulod sa mga pultahan? Kaigsoonan, dili igo nga molingkod lang sa mga lingkoranan. Kinahanglan nga patalinghogan nato ang tawag sa pag-establisar og mas halangdon ug mas balaan nga mga relasyon ngadto sa tanang anak sa Dios. Kinahanglan natong puy-an ang atong tinuohan! Ang akong amahan mipahinumdom nako kanunay nga ang yanong paglingkod sa lingkoranan sa Dominggo dili makapahimo ninyo nga maayong Kristiyano sama sa pagkatulog sa usa ka garahe nga maka-

We must live our life so that the world does not see us but sees Him through us. This does not take place only on Sundays. It takes place at the grocery store, the gas pump, the school meeting, the neighborhood gathering—all places where baptized and unbaptized members of our family work and live.

I worship on Sunday as a reminder that we need each other and together we need Him. Our unique gifts and talents that differentiate us in a secular world unite us in a sacred space. The Savior has called upon us to help one another, lift one another, and edify each other. This is what He did when He healed the woman with an issue of blood, cleansed the leper who pled for His mercy, counseled the young prince who asked what more he could do, loved Nicodemus, who knew but faltered in his faith, and sat with the woman at the well, who did not fit the custom of the day but to whom He declared His messianic mission. This to me is church—a place of gathering and recovery, repair and refocus. As President Russell M. Nelson has taught: “The gospel net is the largest net in the world. God has invited all to come unto Him. ... There is room for everyone.”

Some may have had experiences that make you feel you do not belong. The Savior’s message to you and me is the same: “Come unto me, all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest.” The gospel of Jesus Christ is the perfect place for us. Coming to church offers the hope of better days, the promise that you are not alone, and a family who needs us as much as we need them. Elder D. Todd Christofferson affirms that “being one with the Father, Son, and Holy Spirit is without doubt the ultimate in belonging.” To any who have stepped away and are seeking a chance to return, I offer an eternal truth and invitation: You belong. Come back. It is time.

hatag ninyo og sakyanan.

Kinahanglan kitang magtarong sa atong kinabuhi aron nga ang kalibotan dili makakita nato apan makakita Kaniya pinaagi nato. Dili lang kini mahitabo sa mga Dominggo. Mahitabo kini sa tindahan sa grocery, sa gasolinahan, sa miting sa eskwelahan, sa panagpundok sa mga silingan—sa tanang dapit diin ang nabunyagan ug wala mabunyagi nga mga sakop sa atong pamilya nga nagtrabaho ug nagpuyo.

Mosimba ko sa Dominggo isip usa ka pahinumdom nga nagkinahanglan kita sa usag usa ug kitang tanan nagkinahanglan Kaniya. Ang atong talagsaong mga gasa ug mga talento nga nakapalahi nato sa sekular nga kalibotan maghi-usa nato sa usa ka sagrado nga luna. Ang Manluluwas mitawag nato sa pagtabang sa usag usa, pag-awhag sa usag usa, ug paglamdag sa usag usa. Mao kini ang Iyang gihimo sa dihang Siya miayo sa babaye nga nagsige og dugo, mihinlo sa sanlahon nga nangayo sa Iyang kaluoy, mitambag sa batan-ong dato nga nangutana unsa pay iyang buhaton, nahigugma ni Nicodemo nga nakaila apan nagduhaduha sa iyang hugot nga pagtuto, ug milingkod tupad sa babaye sa atabay nga dili haom sa kustombre sa panahon apan ngadto kaniya Siya mipahayag sa Iyang mesiyanhong misyon. Alang nako kini ang simbahan—usa ka dapit sa pagpundok ug pagpaayo, pagtul-id ug pagtutok pag-usab. Sama sa gitudlo ni Presidente Russel M. Nelson: “Ang pukot sa ebanghelyo mao ang labing dako nga pukot sa kalibotan. Ang Dios midapit satanan nga moduol ngadto Kaniya. ... Adunay luna alang sa tanan.”

Ang pipila tingali adunay mga kasinatian nga makapahimo ninyo nga mobati nga kamo wala mahisakop. Ang mensahe sa Manluluwas kaninyo ug kanako pareha ra: “Umari kanako, kamong tanan nga nabudlay ug nabug-atan, ug papahulayon ko kamo.” Ang ebanghelyo ni Jesukristo mao ang perpekto nga dapit alang kanato. Ang pagsimba nagtanyag og paglaom sa mas maayong mga adlaw, ang saad nga kamo wala mag-in-usara, ug usa ka pamilya nga nagkinahanglan sama nga kita nagkinahanglan nila. Si Elder D. Todd Christofferson mimatuod nga “isip nahiusa sa Amahan, sa Anak, ug sa Espiritu Santo nga walay pagduha-duha ang [lintunganay] diha sa pagkasakop.” Ngadto ni bisan kinsa nga mipalayo ug nagtinguha og kahigayonan nga makabalik, motanyag ko og mahangtorong kamatuoran ug pagdapit: Kamo nahisakop. Balik. Panahon na

In a contentious and divided world, I testify that the Savior Jesus Christ is the great unifier. May I invite each of us to be worthy of the Savior's invitation to "be one" and to boldly declare, as He did, "Ye are my friends." In the sacred name of Jesus Christ, amen.

kini.

Sa usa ka mabingkilon ug nabahin nga ka-libotan, ako mopamatuod nga ang Manluluwas nga si Jesukristo mao ang bantogang tighiusa. Dapiton ko ang matag usa kaninyo nga mahimong takos sa pagdapit sa Manluluwas sa "paghiusa" ug maisogong mopahayag sama sa Iyang pagpahayag, "Kamo ang akong mga higala." Sa sagradong ngalan ni Jesukristo, amen.